RIDICAREA CONTINUĂ A PERFORMANȚELOR SPORTULUI NOSTRU — O OBLIGAȚIE DE ONOARE

LOCUL I LA J.O. — UN ANGAJAMENT PE CARE HANDBALIȘTII PROMIT SĂ-L ONOREZE

Interviu cu prof. univ. Ioan Kunst-Ghermănescu, președintele F. R. H.

„Trofeul Carpați" a reliefat noua față a echipei naționale de handbal, progresul evident realizat de băieții noștri în importanta campanie de pregătire olimpică. După testele cu echipele Elveției și R.F. Germania, întrecerea desfășurată la Arad și Timișoara, la startul căreia s-au aflat opt formații reprezentative, a scos mai bine în evidență atît plusurile, cît și minusurile selecționatei handbaliștilor români. Acesta este motivul pentru care am socotit necesar să adăugăm comentariilor apărute după „Trofeul Carpați" și opinia tehnicienilor care se ocupă de pregătirea echipei. I-am solicitat răspunsuri la întrebările noastre prof. univ. **Ioan Kunst-Ghermănescu** nu numai pentru faptul că este președintele F.R.H., ci — mai ales — pentru că reputatul tehnician coordonează nemijlocit activitatea celor doi antrenori, în esență a lotului național. Răspunsurile sale cuprind și opiniile antrenorilor **Nicolae Nedef** și **Lascăr Pană**, interviul fiind astfel — dacă se poate spune — colectiv.

— In acest sezon de toamnă-iarnă, echipa masculină a României a făcut un evident salt valoric. O atestă jocul ei și, firește, rezultatele. Ținînd seama de faptul că lotul este — în linii mari — aceiași, ce considerați că se află la baza acestui progres ?

— **O expunere în extenso a factorilor care au determinat ascensiunea valorică ar răpi mult spațiu. De aceea am să vi-i comunic... telegrafic. Este vorba, de fapt, de sporirea plafonului de muncă (volum, intensitate, complexitate, densitate) cu care jucătorii au fost obișnuiți la cluburi. As vrea să fiu însă bine înțeles : acest plafon este determinat nu de lipsa pregătirii teoretice moderne a antrenorilor, ci de situația actuală a echipelor noastre (efective reduse, jucători valoroși puțini s.a.). La lot s-a manifestat o exigență sporită față de programul de pregătire, comportamentul pe teren și în viață, disciplină. Am acordat, de asemenea, o atenție deosebită activității de educație politică.**

— Colectivul tehnic a definitivat lotul olimpic ? Mai sînt posibile modificări ?

— **In afara lotului olimpic există și lotul B, în care se află incluși o seamă de jucători de perspectivă. Și acest lot are un plan de pregătire bine precizat și un calendar de întîlniri internaționale ale cărui grijă. Jucătorii care vor demonstra valoare și dorință de afirmare vor fi promovați în lotul olimpic. Aceasta, deși ne preocupă încă de pe acum omogenizarea lotului și chiar stabilirea echipei de bază.**

— Deși, așa cum afirmam, jocul echipei noastre este în continuă îmbunătățire, în evoluția componenților ei se mai manifestă o serie de carențe. Cele care parțial diminuează evident potențialul sînt — după opinia noastră — inconstanța în concentrare (după momente excelente vin căderi, adevărate „pauze de atenție") și uzurința cu care risipește situații extrem de favorabile. Care credeți că sînt cauzele ?

— **De acord cu observația, pe care dealtfel și noi am înscris-o pe agendă, am dezbătut-o și am încercat să-i găsim căi de dezvoltare. Este vorba de superficialitatea unora dintre membrii lotului (Lucian Vasilache, Alexandru Fölker, Mircea Grabovschi, Mihai Mironiuc s.a.) în repetarea exercițiilor privind mijloacele de bază, executarea lor în ritmul și la nivelul de solicitare impuse de competiție. Jucătorii capătă o anume mentalitate falimentară din campionat. Trecînd prea ușor peste unii adversari, ei nu înțelnesc în întrecerile interne situațiile dificile din marile competiții internaționale de amploare, nu capătă deprinderea necesară rezolvării lor cu promptitudine. Luptăm cu hotărîre împotriva futuror acestor carențe, nu vom obosi niciodată în a cere cu fermitate membrilor lotului să muncească fără preget, conștiință de necesitatea efortului în pregătire, de faptul că numai cantitatea și calitatea lui sînt hotărîtoare în obținerea performanțelor.**

— Intre 18 și 22 decembrie are loc în R.F. Germania „Super Cupa" campionilor mondiali și olimpici. Cu ce obiective — aflate, desigur, în planul de pregătire — o abordați ?

— **Competiția, în cadrul căreia vom întîlni o serie de forțe ale handbalului mondial, intre care și pe campioana olimpică, echipa U.R.S.S., este pentru noi un mijloc important de verificare. Acest turneu încheie o primă etapă a pregătirii pentru Jocurile Olimpice și dorim ca echipa română să demonstreze progresul constatat pe parcursul acestui sezon. Ar fi o confirmare a muncii noastre, un puternic stimulent pentru activitatea viitoare.**

— Handbaliștii noștri au un program toamnă-iarnă-primăvară, intern și internațional, foarte aglomerat. Nu credeți că acesta este unul dintre motivele instabilității care vin de cînd am programate Jocurile Olimpice și cînd anul acesta a fost sezon preolimpic, încheiat cu rezultate nesatisfăcătoare) sportivii noștri nu mai au prospețime și poftă de joc, nu mai realizează performanțe la nivelul posibilităților lor ?

— **Situația este asemănătoare în toate țările cu un handbal dezvoltat. Marile competiții ale handbalului sînt programate în sezonul de iarnă. Programul nostru competițional a fost dirijat tocmai pentru a nu fragmenta pregătirile, pentru a nu duce la oboseală. Astfel, campionatul se dispută pe turnee, a fost scoasă din program „Cupa României", iar la întrecerile internaționale care nu servesc ca test după o etapă de pregătire va participa selecționata B. Pentru noi aceasta este o problemă metodică, de orientare a pregătirii. Avem acum experința participării la J.O. de la München și Montreal și sîntem convinși că vom găsi mijloacele pentru a aduce echipa în formă maximă, în plenitudinea forțelor, exact la ora Olimpiadei. Pînă atunci totul este muncă, seriozitatea în pregătire, ambiția sportivilor. Rezultatele de pînă acum sînt doar un început bun, care ne-a bucurat, desigur, care ne-a dat încredere, dar pînă a ajunge la nivelul prețios de marea performanță mai avem încă de străbătut un drum lung și greu. Dorim nespus să ajungem la capătul lui învingători.**

— Avem la J.O. o grupă foarte grea, cu adversari redutabili (U.R.S.S., R.D. Germană, Polonia ș.a.). Ce veți întreprinde pentru a le cunoaște atuurile, pentru a pregăti răspunsuri pe măsură ?

— **Tocmai cunoscînd valoarea adversarilor noștri nu ne-am permis să supraliităm performanțele de pînă acum. Vom profita de toate turneele la care participăm pentru a înregistra în amănunt jocul viitorilor noștri parteneri olimpici, vom trimite observatori la o serie de alte întreceri și vom analiza totul într-un colectiv de tehnicieni pentru a stabili planul de lucru în această direcție.**

— Care este obiectivul echipei noastre la Jocurile Olimpice de la Moscova ?

— **Locul I ! Este o obligație a noastră față de toți cei care ne înconjoară cu atîta dragoste, față de cei care ne oferă condiții excelente de pregătire, față de noi înșine.**

Am pus punct aici interviului, deși — mărturisim — am fi avut încă multe de discutat cu tehnicienii handbalului nostru. Dar acum nu este vremea discutiilor, ci a muncii, a pregătirilor, a acumulărilor. Ceea ce și fac — cu mult sîrg — băieții noștri.

Hristache NAUM

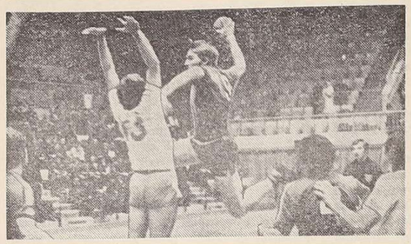

Ștefan Birtalan, *in fotografie, ținînd năpraznic la poarta adversă, dorește (și dovedește prin sirguința aceasta) să contribuie la amplificarea suitei de victorii a echipei României. Exemplul său este urmat de mulți dintre echipierii naționali*

CANDIDAȚI, 120 000 DE TINERI SPORTIVI. DE CALITATEA MUNCII SPECIALIȘTILOR DEPINDE NUMĂRUL PERFORMERILOR DE MÎINE

Organele sportive locale trebuie să-și aducă o contribuție substanțială la depistarea și instruirea unui număr cît mai mare de tineri talentați

De mai multă vreme, pregătirea copiilor și juniorilor pentru sportul de performanță a devenit o problemă de mare importanță în toate țările cu pondere în întrecerea pentru întîietate și poziții fruntașe în marile competiții ale sportului mondial. Evident, țara noastră nu putea face excepție, și de aceea, **pregătirea copiilor și juniorilor pentru performanță este evidențiată ca un obiectiv major al mișcării sportive**, precizîndu-se, încă de la „Concursul Prietenia", întrecere cu o valoare foarte ridicată. La campionatele mondiale, de pildă, au fost cucerite 5 medalii, între care 2 de aur (**Rodica Grădinaru** și **Maria Tănase** la canotaj, **Vasile Roșu** la haltere), 1 de argint și 2 de bronz, la „europene" au fost obținute 19 medalii, dintre care 2 de aur (aceiași **Vasile Roșu** și perechea **Maria Iosif-Nichifor, Ibolya Katona** la popice), 6 de argint și 11 de bronz. La cele 28 de „Concursuri Prietenia" au fost cîștigate 25 de medalii, între care 5 de aur (2 la atletism, cîte 1 la box, judo și tir), 11 de argint și 9 de bronz. **Bilanțul are în vedere numai competiții pentru juniori.** De aceea el se cere completat cu succesele gimnastelor junioare care au obținut medalii la campionatul mondial de senioare și la „europenele".

Doar aceste rezultate, raportate la potențialul real de care dispunem și la condițiile asigurate, nu pot însă mulțumi ! Se constată, încă o dată, că **doar puține județe și unități sportive și-au adus contribuția la acest bilanț**, DESI CONDITIILE SINT APROAPE EGALE PRETUTINDENI. Aceasta înseamnă că problemele legate de depistarea și pregătirea unor tineri capabili să concureze cu succes în mari competiții internaționale sînt încă nerezolvate în foarte multe unități, în multe județe, că **încă nu se muncește în perspectivă în toate locurile** și că nu sînt abordate cu curaj și răspundere căile care conduc către marea performanță. Din păcate, o contribuție slabă, la acest bilanț al anului 1979, au adus-o cluburile sportive școlare, numeroase și bine încadrate, care au avut realizări modeste, nesemnificative pentru valorificarea superioară a potențialului uman, organizatoric și material de care dispun.

Pentru remedierea acestei situații generale, care nu mai poate fi tolerată, se impun măsuri legate, pe de o parte, de **aplicarea corectă și concretă, în practică, a parametrii corespunzători, a cerințelor Sistemului unic național de selecție a elementelor talentate ; revizuirea efectivelor diferitelor secții și renunțarea la elementele plafonate și fără perspectivă pentru performanță ; asigurarea volumului corespunzător de antrenament ; continuă îmbunătățire a conținutului procesului de instruire etc.**

Problema depistării și creșterii unor performeri de nădejde este, desigur, o treabă complicată și complexă. **Ea poate fi rezolvată bine dacă există pasiune și răspundere, o muncă de cea mai bună calitate și în volumul necesar, în primul rînd a celor investiți și plătiți pentru această — antrenorii — a tuturor organelor sportive județene.** Rezultatele bune obținute în sportul nostru, unele realizări locale și unele inițiative valoroase ne arată că sînt posibilități reale pentru a se obține performanțele dorite în toate disciplinele sportive.

Romeo VILARA

Canotoarele Rodica Grădinaru și Maria Tănase *(Dinamo București) — cîștigătoare ale titlului mondial la schif 2 rame f. c. la campionatele mondiale de junioare de la Moscova*

Foto : Vasile TOFAN

Ștefan Petrescu (1956, Melbourne)
„AM PE PIEPT O MEDALIE DE AUR ȘI ÎN SUFLET TREI DE ARGINT"

Cine a auzit de Ștefan Petrescu ? Nu este exclus ca mulți dintre cititorii ziarului „Sportul" să nu vibreze la acest nume, pentru simplul fapt că toți cei „under 23" nu se născuseră în acea memorabilă zi de decembrie 1956, cînd Ștefan Petrescu devenea campion olimpic de tir (pistol viteză) la Melbourne.

Pentru a veni în intîmpinarea curiozității legitime a cititorilor tineri, să-i facem o vizită maestrului emerit al sportului și antrenorului emerit Ștefan Petrescu.

— **Cum ați devenit campion olimpic ?**

— Împotriva tuturor previziunilor. Spun asta pentru că am pus mîna pe pistolul de viteză doar cu vreo patru ani înaintea Olimpiadei, eu fiind puțcaș pînă atunci. Dar s-a întîmplat să urc destul de repede, să am puțin noroc, pentru că fără noroc nu-ți ajuns la Melbourne — tare mulți erau cei care socoteau o glumă plecarea mea în Australia — dovadă că am ajuns la Melbourne fără cartușe și a trebuit să apelez la o parte din cele 20 000 de cartușe rezervate titularului probei, ing. Gheorghe Lichiardopol.

— **Vreți să spuneți, în două vorbe, cititorilor neobișnuiți cu poligonul de tir, cam ce este proba de pistol viteză ?**

— E o probă în care n-ai voie să pierzi o sutime de secundă, în care siluetele apar și dispar, în trei serii. În primele două serii le ai în față timp de opt secunde, în alte două le vezi doar șase secunde, iar în ultimele două le vedemi și nu-s în numai patru secunde.

— **Ce anume v-a atras spre tir ?**

— Nimic premeditat. Intr-o bună zi, în '49, am fost dușI și noi, elevii, la poligonul de la I.E.F.S. ca să trecem normele G.M.A. Acum, în decembrie, se împlinesc 30 de ani. Intîmplarea a făcut ca eu să fiu în curtea I.E.F.S.-ului cu vreo două zile înainte. Atunci, nea Dănilă Sîrbu, omul de la tir, tatăl marelui nostru campion, Iosif, mi-a dat pușca lui fecioru-său, mi-a atras atenția să nu cumva să scot o vorbă și m-a lăsat să trag cîteva focuri. Cu acest „antrenament" am reușit să trag în proba G.M.A. 49 din 50. Văzîndu-mi ținta, antrenorul Dumitru Pineta m-a chemat la el și mi-a zis că ar fi bine să vin pe la Metalul. Și m-am dus.

— **Cum a fost la Melbourne ?**

— A fost greu. Dar am avut avantajul că eram *nimeni* pentru străini și chiar pentru mulți dintre ai noștri. Eram *nimeni* pentru străini deoarece nu mi-am prea arătat în fața la concursurile internaționale. E adevărat, cîștigasem campionatul național în 1953, dar asta n-a contat. Ba, ca să fiu sincer, a contat destul, pentru că am fost luat tare, că de ce vine copilul ăsta să strice ordinea și să se bage în treburile tirului.

— **Rezultatul ?**

— Rezultatul e că am tras 294 în prima serie, 293 într-a doua, am adunat 587 de puncte și am devenit campion olimpic. Pe locul doi a venit marele favorit Cerkasov, iar pe trei s-a clasat Lichiardopol, ca să fie doi români pe podium. Mi-aduc aminte că Lichiardopol a cîștigat barajul cu Linosvuo, finlandezul care avea să devină campion olimpic la Tokio. Aș putea spune că abia după această victorie am devenit și eu un component al lotului nostru olimpic, că m-am împrietenit, în sfîrșit, cu Lichiardopol, am stat de vorbă împreună, fără întreruperi, 12 ceasuri, ne-am explicat, s-a explicat, am lămurit toate lucrurile și mi-am dat seama că a contat foarte mult faptul că declarasem prin presa australiană că am învățat mult de la Lichiardopol, cecea ce nu era departe de adevăr, pentru că așa e în performanță, te mai asculți de pupă un copac și vezi ce face rivalul tău, mai ales cînd e mai mare.

— **Ce-i trebuie unui campion de tir ?**

— Eu zic că lucrul cel mai important e să știe să gîndească. Asta e valabil nu numai în tir, ci în toate sporturile. Un mare campion e produsul minții sale. Îmi tot spune că pe prim-plan ar fi automatizarea. Dar nu e nici pe departe așa. Fără îndoială că ajungi la automatizare, dar nu cunosc un campion care să tragă cu ochii închiși. Dacă ai ochii deschiși înseamnă că ai și creierul în funcțiune, așcesta din urmă avînd întotdeauna dreptul de decizie, un drept de decizie cu atît mai important cu cît se exercită pe parcursul unei singure secunde de secundă. Dacă ai pierdut sutimea de secundă, adio.

— **Sînteți campion olimpic de tir. Ce ați mai făcut de atunci ?**

— Am antrenat, am pregătit și am dăruit lotului olimpic trei medalii olimpice de argint : Tripșa la Tokio, Roșca la Mexic și Iuga la München. Mai am și ceva fete, o vicecampioană mondială și o campioană europeană, soția mea e și ea vice-campioană europeană, dar vorbim despre Olimpiadă.

— **Ce diferență este între tirul de la Melbourne și tirul de astăzi ?**

— Bună întrebare. Noi nu aveam armele perfecționate de astăzi. Noi am pus mintea la contribuție și la perfecționarea propriei arme. Astăzi e mult mai simplu. Patul se lungește la comandă, teava se scurtează la comandă, detenta e detentă. In schimb, faptul că noi ne frămîntam să găsim o soluție a contat mult și la creșterea performanței. Un om nu vede doar o țintă în față. Pînă la țintă, mintea lui trebuie să vadă multe alte lucruri. Imi aduc aminte, veniserăm la Melbourne trăgătorii sovietici cu niște arme uriașe, cu țevile lungi, ca să se evite reculul. Cînd le priveam

EI SÎNT CAMPIONII NOȘTRI OLIMPICI

Să vă spun ceva ? Uneori, la poligon, făceam pariuri pe un lapte bătut, că să ne mai completăm. Astăzi nu se mai pune problema. Poate că și noi, antrenorii, greșim uneori. Dăm totul de-a gata. Tin minte că m-am frămîntat un pentru mișcarea de start la pistolul viteză. Abia după un an mi-am zis că e bine să pornesc iute, să încetinesc treptat, să frînez înainte de punctul mort... toate astea vi le spun simplu, ca să nu lungim vorba, dar să știți că la tir totul trece prin creier, și sînt un milion de variante, ca la șah, și mișcarea se descompune mereu, ca să simți unde scîrțîie, ce să mai vorbim ?...

— **Cu alte cuvinte ?**

— Cu alte cuvinte, e nevoie de oameni iuți, la care între recepție și decizie să nu fie nici o mîime de secundă de timp mort. Altfel, tragi în vrăbii, și vrăbiile își iau zborul.

— **Ce vă face elevii ?**

— Imi pare rău de Laurențiu Pop, la pistol liber. A fost luat din pregătirea mea cînd trăgea 567, cifră de medalie pentru Moscova. Acum trage 582. Il mai am pe Tașcă, băiat foarte bun, sper să se mai audă, dar de Pop imi pare rău.

— **Ce proiecte aveți ?**

— Am dat tirului exact 30 de ani de viață. Sper ca și cei doi copii ai mei să facă tir de performanță, chiar dacă se spune, în general, că urmașii unui campion olimpic și ai unei vice-campioane europene de tir au mai multe șanse în orice alt sport. In sfîrșit, vreau să pun o medalie olimpică de aur pe pieptul unui sportiv român. Iar dacă această medalie va fi a unuia dintre băieții mei, înseamnă că voi fi trecut și cel mai greu examen...

Ioan CHIRILĂ

Pentru obținerea calificării la J.O.

VOLEIBALIȘTII TREBUIE SĂ JOACE CURAJOS ȘI FĂRĂ COMPLEXE

— este de părere fostul internațional, maestrul emerit al sportului Gabriel Udișteanu

O reîntîlnire cu maestrul emerit al sportului inginerul Gabriel Udișteanu ne readuce în memorie episoade din lunga sa activitate ca jucător internațional, atît de mult temut de adversarii echipei României sau ai dinamovi știlor bucureșteni, în rîndul cărora și-a încheiat cariera. Despre Udișteanu, care de doi ani a pus definitiv echipamentul în cui, se poate spune, în cîteva cuvinte, că a fost un sportiv exemplar care a iubit voleiul cu patimă, total, și i s-a dedicat fără rezerve.

— **Se mai spune că ai fost un jucător „rău", Gabriel Udișteanu...**

— Da. Așa cred că am fost, dacă explicăm nuanța sportivă a cuvîntului. „Rău" sau „cinos" înseamnă în sport : bătăios, dîrz, ambițios, luptător tradițional pînă la ultima picătură de energie, un sportiv care nu se lasă intimidat de nimeni și de nimic. Și, ca urmare, îmi face plăcere caracterizarea...

— **Cîți ani ai activat sub culorile reprezentative ?**

— Vreo 16 ani, timp în care am prins și epoca de aur a voleiului românesc, și vremurile sale de recul..

— **Intr-un moment dificil se află și în prezent echipa noastră masculină, care a ratat la C.E. calificarea pentru Olimpiadă și se află în pragul ultimei șanse : turneul de calificare din Bulgaria, peste o lună și jumătate.**

— Știu și regret din suflet acest lucru. Personal, nu mai pot ajuta practic cu nimic. Poate numai cu unele observații...

— **Opinia lui Gabriel Udișteanu ar fi nu numai obiectivă, prin lipsa oricărui interes personal, ci și utilă tehnicienilor și sportivilor...**

— Campionatul european din octombrie a demonstrat, după părerea mea, în afara psihicului de concurs scăzut, extrem de scăzut, o lacună a pregătirii : în momentul introducerii în sextet a celui de al doilea coordonator (Sterea), jocul s-a desfășurat simplu — **preluare, pas înalt, atac.** Asta înseamnă că nu s-a lucrat destul pentru integrarea lui Sterea în sextet, în ideea realizării unui joc combinativ, a unei coordonări perfecte a acțiunilor de atac. Și doar se putea bănui că pe parcursul unei competiții grele va fi nevoie de introducerea la pupitru a rădicătorului nr. 2, fie pentru a-l odihni pe primul (Oros), fie pentru cazuri de accidentare a acestuia...

— **Ce crezi că trebuie făcut pentru a ridica randamentul echipei în vederea prestigiului turneu de calificare pentru J.O. ?**

— Ar fi foarte bine dacă, în timpul care a mai rămas, s-ar moderniza jocul în sensul celor arătate de campionatul european (combinații mai multe, desfășurate în viteză, pe baza unei foarte exacte recepții a serviciului advers), ceea ce mi se pare absolut posibil. Dar trebuie întreprins ceva și pe latura pregătirii psihice. Adică jucătorii să devină mai „răi", mai „cîinoși", mai stăpîni pe nervii lor. Poate că ar fi bine să aibă loc și o discuție serioasă cu componenții lotului, discuție care să se adreseze conștiinței lor, să-i facă să înțeleagă că se glăsc în prezența „momentului adevărului".

— **Ce părere ai despre posibilitățile lotului convocat după „europene" ?**

— Cred că echipa României poate să se califice la Olimpiadă ! Dar avînd în vedere faptul că turneul de calificare este greu, este clar că nu se poate merge acolo decît cu voleibaliști experimentați. Drept pentru care consider că trebuie readuși în lot **Tufovan** și **Păușescu** — foarte utili în acest moment. De asemenea, din rațiuni de siguranță la preluare, calm și lucidițate, spirit de luptă, apreciez că nu trebuie să lipsească din echipa lui **N. Sotir** jucătorii **Arbuzov, Chiș, Bădiță** și **Pustiu.** Cît privește ultima fază a pregătirii, echipa are nevoie de parteneri pentru jocuri de verificare, care pot fi voleibaliștii polonezi sau cei iugoslavi.

— **Ce sfaturi le-ai da fostilor tăi colegi ?**

— Să depună mult efort în perioada aceasta de pregătire pentru a se găsi în cea mai bună formă a lor la turneul din Bulgaria, **dar mai ales să joace curajos, fără complexe și reticențe, să nu se lase copleșiți de mizăi. Numai așa vor obține rezultatele care le stau realmente în putință. Deci și calificarea la Olimpiada de la Moscova...**

Aurelian BREBEANU

ÎN ECHIPA NAȚIONALĂ POT FI PROMOVATE BASCHETBALISTE CHIAR ȘI DINTR-O COMUNĂ!

Valeria Chepețan și Francisca Funkenhauser, componente de bază ale lotului național de junioare

Cu 15 ani în urmă, în bogata și frumoasa comună Pecica, de lîngă Arad, baschetul era cunoscut doar din transmisiile televiziunii. Acum, Școala generală nr. 2 se poate mîndri că aici au făcut primii pași în baschet, pînă la afirmare, **Valeria Chepețan** (născută în 1962 — talia 1,81 m), **Rodica Chepețan** (1963 — 1,68 m) și **Francisca Funkenhauser** (1961 — 1,84 m), toate jucătoare divizionare A (primele două la Universitatea Timișoara, a treia la Crișul Oradea, campioana țării). Mai menționăm că primul meci de baschet a fost susținut de copiii din Pecica în anul 1969 și s-a încheiat cu un scor puțin obișnuit și deloc încurajator (99—2 în favoarea Școlii sportive din Arad, pe atunci o formație redutabilă) ; patru-cinci ani mai tîrziu, însă, echipa școlii din Pecica domina cu autoritate întrecerile susținute în compania baschetbaliștilor din Timișoara și Arad, centre cu vechi tradiție în acest joc sportiv.

Succint, aceasta este mica istorie a **baschetului pecican,** „născut" odată cu venirea în comună a profesorului **Constantin Wünsch,** absolvent al Facultății de geografie-biologie din Cluj-Napoca, devenit, ulterior, și profesor de educație fizică (prin absolvirea cursurilor fără frecvență ale facultății de specialitate din Timișoara) și...

● De cînd a izvorît pasiunea dumneavoastră pentru baschet ? I-am întrebat pe inimosul profesor. ● **Pe vremea cînd eram student la Cluj-Napoca și practicam atletismul, profesorul** Vasile Geleriu **m-a inițiat în baschet, sport pe care l-am considerat de mare utilitate pentru completarea pregătirii mele atletice în timpul iernii. Astfel am constatat că baschetul este un joc sportiv complex, care dezvoltă nu doar viteza, detență, îndeminare, ci și capacitatea de a gîndi logic și rapid. Deci, exact ce îi este necesar, ca activitate ajutătoare, și elevului aflat în plină dezvoltare fizică și intelectuală.** ● La Pecica ați pornit, cum se spune, de la zero și ați realizat, într-un interval relativ scurt, performanțe de care puteți fi mîndru. Cum ați izbutit acest lucru ? ● **Am fost înțeles și sprijinit atît de conducerea școlii, cît și de cea a C.A.P. Avîntul Pecica, al cărei președinte,** Anton Kömives, **s-a dovedit un adevărat susținător al sportului. Este adevărat, am pornit de la nimic, dar acum beneficiem de teren bituminizat și de sală cu panouri.** ● Am remarcat că ați trecut cu vederea... aportul personal, pentru care vă felicităm. Referindu-ne la perspective, vă rugăm să ne spuneți ce urmăriți și cum vă vedeți finalizată munca ? ● **Principala preocupare actuală este minibaschetul ; țelul urmărit, promovarea cît mai multor elemente dotate cu calitățile necesare baschetului de înaltă performanță, capabile să candideze la promovarea în loturile naționale. Mă voi strădui ca școala din Pecica să devină o adevărată pepinieră a baschetului din țara noastră și sper ca C.S.S. Universitatea Timișoara să preia cu aceeași responsabilitate, ca și pînă acum, sportivele crescute de noi. Profit de ocazie pentru a mulțumi antrenorilor** Bogdana Diaconescu, **de la C.S.Ș. Universitatea,** și Traian Constantinescu, **de la Crișul Oradea, pentru căldura și conștiinciozitatea cu care se ocupă și de elevele provenite din Pecica.**

Cuvenita urare de succes adresată harnicului profesor o completăm cu un „amănunt" omis la început, însă edificator asupra eficienței activității sale : **Valeria Chepețan** și **Francisca Funkenhauser** sînt nu numai jucătoare divizionare A, ci și componente de bază ale lotului național de junioare...

Dumitru STĂNCULESCU

PRIMUL EXEMPLU: PECICA

O frumoasă inițiativă a C.J.E.F.S. Galați

„ÎN CĂUTAREA MUGURILOR PERFORMANȚEI"

În prima duminică a lunii decembrie am fost, pe o vreme primăvăratică, la Tg. Bujor, orășel aflat la aproape 60 km. de Galați, primăvara nu are ilustrată numai de soarele care în decembrie strălucea ca în luna mai, ci și de... tineretul școlar care, venit în acest orășel din peste 10 comune, furnica pe străzi.

— **Ce e cu voi pe aici ? am întrebat un grup de elevi din comuna Tulucești.**

— **Am venit la selecție, ne-a răspuns unul dintre ei. Noi, băieții, o să ne ducem spre sala de lupte, iar fetele — spre stadion, pentru atletism.**

In timp ce vorbeam, de noi s-a apropiat tovarășul **Dumitru Stanciu,** secretar al C.J.E.F.S. Galați. I-am cerut relații.

— **Sîntem aici pentru a depista, ca să zic așa, cîțiva „muguri" ai performanței, ne-a spus acesta, Cu noi, cei de la C.J.E.F.S., au venit președintele și cîțiva antrenori ai clubului „Dunărea" Galați. Am convocat elevii din Rediu, Fîrtănești, Viile, Aninoasa, Frumușița, Tuluceștii, Zărnești, Ionești, Bălășești, Cîrnești și, bineînțeles, pe cei din orașul gazdă. Copii pînă la 14 ani. Ii supunem unor teste pentru a-i atrage la unele sporturi, lupte, box, atletism... Să veniți în sala de lupte, unde a început acțiunea.**

Aflăm că la Tg. Bujor, pe lîngă Liceul industrial din localitate, ființează o secție de lupte în care, în urma unei selecții făcute cu doi ani în urmă, s-a constituit o grupă de 15—16 tineri cărora îi s-a acordat internat, urmînd, bineînțeles, cursurile școlare.

Și avem rezultate, ne spune cu coarecare mîndrie Gheorghe Florea, președintele Consiliului orășenesc pentru educație fizică și sport **Tg. Bujor. La turneul „Ștefan Caraga", desfășurat în Bulgaria, am luat locul III, iar la campionatele naționale am ocupat locuri fruntașe.**

— **Inițiativa de a căuta „mugurii" performanței a pornit acum doi ani și s-a dovedit eficace,** ne spune prof. **Marin Petrescu,** președintele clubului „Dunărea". **Am venit aici cu** Ion Popescu — **antrenor la lupte,** Gheorghe Ieremia — **la box,** cu I. Pop — **la atletism. Dar iată-l pe Ieremie ! Ce e ? Il întreabă președintele.**

— **Am găsit un băiat excepțional,** răspunde antrenorul. **Il cheamă** Viorel Nechifor. **Născut '63. Lungimea palmei — 20.** Loveșteb ine. **Cred că în '84 vom auzi de el !**

In sala de lupte, pe saltele, o mulțime de puști. Perechi, perechi, acestia își încearcă puterile. Dintre toți, cei mai buni se dovedesc **Gheorghiță Popa,** din Firtănești, **Dănuț Buruiană,** din Rediu și, mai ales, **Fănel Onese,** din Sucevești.

Străbătînd cîteva principală a orășelului ajungem apropae de stadion. De pe o stradă în pantă răzbat glasuri de fetițe care-și încurajează colegele :

— **Hai, Cati ! Hai, Sanda ! Hai, Anișoara !**

Ne apropiem. Din 10 în 10 minute se dă plecarea la cîte 8—10 fete. Alergare pe 800 m ! Asistăm la o sosire. Cîștigătoare : **Elena Mitrofan** din Bălășești, comună aproape de mărginea nordică a județului.

Notăm, în fugă, cîștigătoarele de la alte serii : **Aneta Bălan, Lenuța Stavăr, Steluța Dobre.** Facem totalul : băieții selecționați la lupte și box cu fetele de la atletism sînt zece, **Zece din cîteva sute de participanți la această acțiune !** Iar dintre cei aleși, cîți oare vor ajunge, cu adevărat, performeri ? Poate doi ? Poate unul ?

Inițiativa, pe care noi am numi-o **„In căutarea mugurilor performanței",** este doesebit de folositoare. Sperăm s-o mai întîlnim, la asemenea proporții, și în alte localități de pe cuprinsul țării, așa cum se cere în Rezoluția ultimei plenare a C.N.E.F.S.

Sever NORAN
Telemac SIRIOPOL